

”Glöm Woodstock!”

Publikinvasion till Lidstock

Ett välskap foster är fött (om metaforen tillåts). Lidstock-97 blev den succé som knappast arrangörerna själva ens kunnat drömma om. De hoppades på tvåhundra besökare. Det kom långt över trehundra. Lidstock kan mycket väl ha grundstenen till en tradition murad. En uppföljning nästa år utlovas redan.

Den hade mycket emot sig från början; avståndet till Liden, tidpunkten. Detta kanske snarare blev festivalen till gagn. Lite exotik och spänning. Knappast har vägen till Liden någonsin fått ta emot så mycket trafik som på lördagskvällen.

Det var även frapperande många äldre som besökte festivalen.

– Det finns många som minns Woodstock. Nu kommer vi att minnas Lidstock. Glöm Woodstock!, höjtar Kalle Teir, basist i Monkey Business.

Lidstock gick på engelska. Half way to Lidstock står det på skylten på väg upp. Festivalmenyn är på engelska; Potatoes and beef, barbequesauce eller Jambalaya.

– Vid tidpunkten är jag nöjd med försäljningen, berättar kocken John-Erik Rönnqvist.

Det ante mig, för potatisen och biften är slut.

Monkey Business vinnare

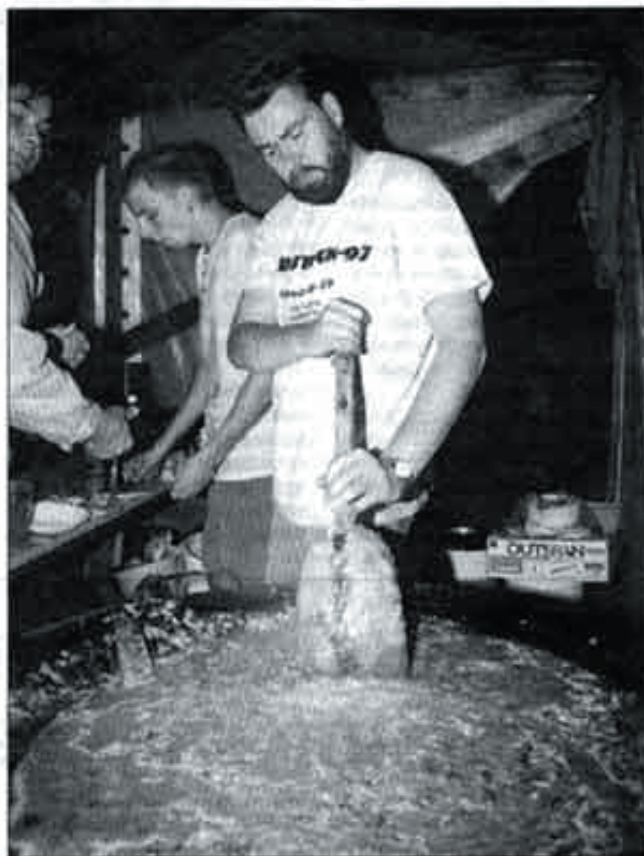
Först ut i raden av band blir Hi Energy från Lappfjärd. Egna låtar och covers. Folket har inte hunnit till The Weaners från Närpes är följande band. Nirvanacovers står på repertoaren. Nu börjar folk strömma till.

Vid ett stånd prånglar Ninni Hoxell ut Lidstocks alldeles egna festivalskjortor.

– De har gått otroligt bra åt, upplyser hon.

Inane Brain står som följande på den bastanta scenen byggd av äkta Lidstockar.

Som fjärde band Monkey Busi-

Kock på festival. John-Erik Rönnqvist rör i Jambalayan. – Vid tidpunkten är jag nöjd med försäljningen, tycker han.

ness, utan tvekan festivalens vinnare. Snabba och lugna covers framförda av skönsjungande Camilla Nordlund värmdes i den stjärnklara augustiaftonen.

Och på vägen utanför festivalområdet kör en tröska och en traktor hemåt efter arbetsdagens (-nattens) slut.

Efteråt uppkomlingarna Wendy från Närpes. Inget transigt mellan snack här inte. Låt musiken tala. Diggande ungdomar låter sig tilltalas av bandets energiska musik.

Snacket mellan banden blir långrandigt. Det går mest ut på att man uppmanas köpa mat. Ordningsmännen misslyckas även ibland med att

freda scenen från berusade besökare. Men vadå, är det folkfest så är det.

Som sista band lirar Peace Florén. Kvällen är sen. Folk börjar avlägsna sig. Dialektrock kanske inte är dagens melodi. Bandet kunde nog utnyttja sina musikaliska talanger på bättre vis.

– Vi uppmanades spela dialektrock. Annars har vi gjort flera nya engelska låtar och snart skall vi kanske spela in en demo, berättar Tom Hoxell.

Ett dike vid sidan av mixerscenen syns inte i becksmörkret. Det får ta emot flera ofrivilliga besökare. Ingen skadades turligt nog.

Jag åker hem. På andra sidan av skylten som upplyste att man nu är halvvägs till Lidstock läser man: You'll be back!

Hoppas det.

Anders Bergvik

Prånglar ut skjortor. Ninni Hoxell saluför Lidstocks alldeles egen festival T-shirt.